

An. IV. Nr. 6.

Iunie 1937.

STÂNĂ

Revistă Profesională și de Cultură

**Organ al Oierilor din
întreaga țară**

*

DIRECTOR:
NICOLAE MUNTEAN

---

*

Redacția și Administrația: Poiana-Sibiului, Jud. Sibiu

„STÂNA“

ORGAN AL OIERILOR DIN ÎNTREAGA ȚARĂ

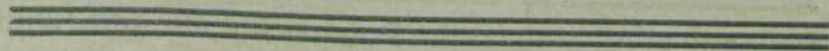
APARE ÎN FIECARE LUNĂ

ABONAMENTE:	
Pe un an	Lei 100
Pe 6 luni	„ 60
Exemplarul	„ 10
Pentru reuniuni și instituții de orice fel, anual	„ 1000

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
POIANA-SIBIULUI
JUDEȚUL SIBIU

CUPRINSUL:

O experiență ce trebuie făcută	<i>Nic. Muntean</i>
Lacrimi (poezie)	<i>Maria Muntean</i>
Oierii români, fabricanții „indigeni” și valorificarea lânii	<i>Observator</i>
Să înțelegem pasul vremii	<i>Ion L. Apostoloiu</i>
Curaj oieri! (poezie)	<i>D. V. Tărtăreanu</i>
Credința ca factor de progres	<i>N. Cioran</i>
Lacrimi (poezie)	<i>Maria Muntean</i>
Tâlcuri mărunte	<i>V. G. C.</i>
Doină, doină...	<i>I. Mănițiu</i>
Cântece	<i>I. Mănițiu</i>
Îndrumări și povețe	<i>I. Șerb-Muntenuțu</i>
Păstorul (poezie)	<i>Fl. N. Brătianu</i>
Bolile oilor	<i>Nicunar</i>
Pagina „Uniunii oierilor din întreaga țară”	* * *
Informațiuni	* * *

O experiență ce trebuie făcută.

Nic. Muntean.

O profesiune curat românească a fost și este *oieritul*, care lăsat însă în grija sorții, și a tuturor exploataților luptă cu o mulțime de lipsuri și greutate.

Lipsa de organizare a pășunilor pentru toate anotimpurile face aproape cu neputință continuarea acestei ocupații strămoșești, țării atât de folositoare.

Lipsește prima condiție de viață a oieritului!

Am arătat mereu în coloanele acestei reviste care sunt neajunsurile oierilor și nevoile oieritului în legătură cu această problemă.

Dezideratele privind oieritul și problema pășunilor au fost cuprinse în moțiunile votate de cele două congrese.

Moțiunile au fost înaintate guvernului, care n'a învrednicit încă „*Uniunea oierilor din întreaga țară*”, cu un răspuns.

Moțiunile au fost complectate de Uniune cu memorii.

Bunăvoință din toate părțile, real însă nimic.

Nu se ține seamă de împrejurările vitrege în care sunt obligați oierii să-și continue ocupațiunea și nu se iau măsuri de ocrotire, încurajare și îndrumare a acestei bogății naționale.

De suferințele oierilor și nevoile oieritului nimeni nu se sesizează.

Pentru oieri și ocupațiunea lor nu există decât restricțiuni, procese verbale de contravenții, gloabe, amenzi, taxe, impozite croite după bunul plac, lupi și urși.

De organizarea pășunilor la țară și munte, de regenerarea rasei oilor, de creșterea lor, de industrializarea rațională și națională a produselor și de valorificarea lor organizată, aproape nu se poate vorbi.

Interesele electorale trec înaintea celor economice și drept urmare oierii au rămas obiectul de batjocură și bunul de exploatat pentru câți și mai câți dușmani și profitori ai lor și muncii lor.

Dar, să revin la ceea ce vreau să spun prin acest articol.

În general și din partea organelor silvice în special, se duce o acțiune plină de ură cu tendință de nimicire a oierilor. Cei încredințați cu paza și regenerarea pădurilor susțin, că oierii sunt cauza nimicirii pădurilor, mai ales a celor de brad dela munte și pe această chestiune nu admit nici o discuțiune.

Pe de altă parte oierii susțin, în baza constatărilor făcute de ei, — nu științific, ci de veacuri, — că *nu ei ci tăierile barbare au lăsat o bună parte din munți despăduriți.*

Oierii nimicesc plantațiile, afirmă silvicii.

Nu mai puțină pagubă fac plantațiilor ierburile, care crescând înăbușesc puietii și în care se cuibăresc mulțime de insecte stricăcioase, răspund oierii.

Cunosc personal plantații, cari au fost păscute de oi și cu toate acestea azi se pierde omul prin pădurea de brad deasă și frumoasă.

Nu rare sunt cazurile, când inginerii silvici singuri invoiesc oi în plantații, ca să pască ierburile crescute peste puietii.

Pentru a se pune capăt luptei păgubitoare și pentru a se putea cunoaște cu precizie paguba pe care o fac oile și cea pe care o fac ierburile și insectele cuibărite în ele „*Uniunea oierilor din întreaga țară*“ a cerut și cere stăruitor să se facă experiență și anume:

Să se aleagă în diferite regiuni câte un munte plantat în același an.

După doi sau trei ani, jumătate din plantație să fie pășunată, — respectându-se anume reguli, cum am mai scris, — cealaltă jumătate să fie oprită.

În timpul de experiență se vor face frumoase studii și la câțiva ani de zile s'ar putea cunoaște exact pa-

guba cauzată de oi și cea de ierburi și insecte; cu cât a fost întârziată în creștere plantația păscută de oi, față de cea oprită sau întors; cum influențează asupra lemnului de brad fiecare din situațiile amintite.

Și poate multe lucruri folositoare s'ar mai putea ști.

În baza celor constatate se vor lua apoi măsurile de protecție și apărare, sfârșindu-se *prin experiență* cu un proces, care produce atâta nemulțumire organelor silvice și amar oierilor.

Tăierile de păduri să se facă metodic și după plan dinainte stabilit pe ani de zile; replantările la fel, astfel ca mereu să avem păduri, dar să nu să distrugă nici oieritul.

Am nestrămutata convingere că studiată problema cu toată seriozitatea și competența să pot împăca perfect de bine interesele de reîmpădurire cu cele ale oieritului românesc.

Să se procedeze numai cu rost, plan și metodic.

Experiența se va face de organele statului împreună cu „Uniunea oierilor din întreaga țară”.

Să se facă!

Lacrimi...

Pomii se îmbracă'n floare

Cerul pare de smarald

Izvorășul curge'n vale

Îngânând un cântec drag.

Iar în codru se aude

Printre crengile pleșuve

Cucul cucuind cu drag

C'a găsit mugur de fag.

Mielușei s'globii și veseli

Sburdă'n razele de soare...

. . . . .

Numai inima mea-i tristă

Tot mai tare, tot mai tare...

MARIA MUNTEAN.

Oierii români, fabricanții „indigeni” și valorificarea lânii

Oierii sunt una dintre cele mai românești și mai importante categorii de producători ale țării. Scriitorul Cezar Petrescu, voind să arate marele rost pe care l-au avut oierii în istoria și în expansiunea neamului nostru, a spus cu multă dreptate: „Neamul românesc este un neam de oieri. Ne-am, născut, am trăit și am evaluat sub steaua ciobanului”. Se cunosc coloniile de mocani ciobani care, pornind din vestitele Săcele, de lângă Brașov, au împinzit câmpia Munteniei și Dobrogei, trecând uneori cu turmele până în stepele rusești și până în Asia Mică.

Totuși oieritul, care după evaluările președintelui oierilor din România, dl Nicolae Muntean, *reprezintă o valoare de circa 8 miliarde de Lei*, nu se bucură de înțelegerea și mai ales de sprijinul la care ar avea dreptul, din partea guvernanților noștri.

Pășunile nu sunt ocrotite. Ele se împuținează mereu fiind date, din interese pur electorale, unor comune care neavând oi duc boi în golurile de munți ce convin mai mult oilor. Tot astfel și cu pășunile din delta și din bălțile Dunării, cele mai bune pentru oierii noștri, în continuă căutare de nutreț pentru turmele lor.

Această desconsiderare sistematică a nevoilor crescătorilor de oi, descurajază pe oieri și constituie una din piedicile capitale în calea dezvoltării oieritului, în țara noastră. Noi credem că nu e de ajuns să ne extaziem de frumusețile poetice ale „Mioriței” și ale altor comori spirituale create și păstrate între păstori. Trebuie să acordăm toată înțelegerea și tot sprijinul meritat cu prisosință acestor pașnici și nobili locuitori ai munților pe care să-i prețuim nu numai pentru pitorescul atât de expresiv al vieții lor, imortalizată în pânzele unui N. Grigorescu, dar să vedem în ei pe *păstrătorii virtuților și energiilor rasiale ale nației noastre și pe creatorii viitoarelor torcătorii și fabrici textile românești*, pe actualii și viitorii luptători ai economiei noastre naționale.

În locul unei astfel de atitudini aflăm că *oierii dela Covasna* au strâns câteva sute de mii de Lei pentru înființarea unei torcătorii unde să se lucreze mănuși de lână, ciorapi și alte articole de lână. Le mai lipsește o mică sumă, dar nimeni nu le pune la dispoziție, sub formă de împrumut, banii de care au nevoie ca să înceapă lucrul. Este drept, e admisibil să se refuze câteva sute de mii de Lei unor producători și muncitori români, deplin solvabili, în timp ce se salvează portofolii putrede de sute de milioane, împovărându-se inutil bugetul Statului, cum a fost cazul fabricii dela Buhuși și al altor industrii tot atât de ovreești?

Valorificarea producției de lână indigenă este și trebuie să fie un punct capital în orice politică economică ce ar urmări creșterea veniturilor Statului prin creșterea bogăției românești.

E dureros să plătim ștofele de fabricație mediocră, indigenă, cu prețul cu care am putea cumpăra cele mai fine ștofe englezești, să îmbogățim fabulos pe câțiva fabricanți evrei și străini, fără ca din enormele sacrificii, consimțite de consumatorul român să se împărtășască, în primul rând, oierii noștri, producătorii de lână indigenă.

Din statisticile importului de lână pe anii 1934 și 1935 se constată că s'au importat *lână ne lucrată* în valoare de 300 mil. fire de lână, *vopsite sau nevopsite* de 1347 milioane și *zdrențe și petece de lână* pentru 94 milioane — în doi ani, ceace revine la un import de lână de circa 800 mil. anual.

Fabricanții străini fac tot felul de greutatea oierilor noștri, la cumpărarea lânei, pe care o plătesc cu prețuri ce distrug orice rentabilitate, spunând că lâna nu este destul de bună etc. etc. Dar în același timp aceiași fabricanți cumpără *zdrențe și petece de lână*, din Austria și Germania, în valoare de 50 milioane anual! Nu este aceasta rea credință și nu li se aruncă crescătorilor noștri de oi cea mai sfruntată și nemeritată batjocură.

Aceiași lână, pe care fabricile ovreești o refuză pentru a fabrica postavuri din *zdrențele sau firele* importate, este cumpărată de Germania și Statele Unite și e căutată de Sașii din Cislădie.

Admitem chiar că lâna produsă de oile noastre nu ar fi în întregime de cea mai bună calitate. În acest caz, totul trebuie făcut pentru îmbunătățirea producției de lâna prin selecționarea oilor și prin crearea decât mai favorabile condițiuni creșterii de oi selecționate în România. Acesta ar fi interesul fabricantilor de ștofe (dacă ar fi Români, nu streini veniți din toată lumea) acesta este, în orice caz *interesul economiei naționale* de poruncile căreia trebuie să se călăuzească exclusiv, politica economică a guvernului,

Să înceteze odată scandalul nemai pomenit al unei industrii textile indigene care ne vinde ștofe slabe pe prețul celor mai bune ștofe străine, industrie ce a importat lâna și fire de lâna din străinătate pentru 948 milioane Lei în 1934 și pentru 600 mil. în 1935.

Ori această industrie se hotărăște să întrebuinteze numai materie primă din țară — și în acest caz sacrificiile suportate de consumatorii români au rostul de a ajuta la ridicarea unei categorii de producători și viitori fabricanți români: *Oierii*, ori dacă lâna oilor noastre țurcane și țigae e mai proastă decât zdrențele de lâna importate pentru 50 mil. anual, atunci să importăm ștofe streine, mai eftine și mai bune, nu lâna ne lucrată și fire de lâna.

Convingerea noastră temeinică este că cele mai bune oi producătoare de lâna se pot adapta și în țara noastră (oile merinos) paralel cu selecționarea celor mai bune soiuri existente (țigae). Dar pentru a se obține rezultatele dorite e nevoie de *pricepere și perseverență, în susținerea intereselor oierilor de organele Min. de Agricultură și ale celui de Industrie și Comerț*. „*Uniunea oierilor din întreaga țară*” nu așteaptă decât să fie încurajată pentruca în câțiva ani să facă să înceteze *rușinea importului de lâna* într'o țară agricolă care având 12 mil. oi se clasează a 5-a țară din lume și a 4-a din Europa sub raportul bogăției sale ovine.

OBSERVATOR.

Acest articol l-am reprodus după ziarul cu ținută demnă românească „*IDEEA NAȚIONALĂ*” numărul din 2 Mai 1937, care apare la Buzău sub direcțiunea valorosului român dl N. N. Manolescu.

Să înțelegem pasul vremii

În toate timpurile în decursul veacurilor omenirea a fost condusă de idealuri — ce arătau prin scopul către care ele au mers — năzuințele și nevoile ce frământau și frământă sufletul popoarelor, începând vechile și plătândele comunități omenești din epoca pastorală, până la puternicile state și imperii din vremea noastră.

În tot acest timp de efervescentă socială, printr'un proces continuu se nasc statele de azi, — care sunt grupări de indivizi — ce întruchipează același ideal, aceeași religie, aceeași naționalitate și același sânge puse sub aceeași formă de conducere.

Istoria ne spune și ne arată tot acest proces și ne dă pilde vii de felul cum țările care s'au legat în interior pe clase sociale capabile și bine înstărite, au ajuns să conducă în nesfârșitul noian al vremurilor destinele popoarelor.

Rătăcind cu gândul și răsfoind filele îngălbenite ale acestei istorii, prin negura ce se întinse după părăsirea Daciei de Romani aici pe meleagurile Danubiului, o candelă totuși fu purtată prin ceața veacurilor, timidă și micuță, dar cu hotărâre și eroism. Acea candelă a fost candela în care se ascundea toată povestea neamului nostru, ce mai târziu avu să facă să răsară aici în „legendara țară unde curge laptele și mierea” lumina cu raze orbitoare a României Mari.

. . . . .

Am făcut această introducere îndemnat de destinul și misiunea ce soarta a hărăzit oierilor români de a fi purtătorii de veacuri ai flacării românismului pe plaiurile unde în vecii vecilor nu se va stinge frumosul glas românesc și duiosul cântec de fluier.

Dar se pare că am depășit titlul articolului nostru în care voiam a scrie ceva despre realitatea vie și problema existenței noastre însăși ce astăzi se pune cu atâta seriozitate.

Să înțelegem pasul vremii?

Ce înseamnă aceasta? Inseamnă să ne acomodăm tuturor nevoilor ce ne apasă pe umeri, să ne unim într'un singur gând și suflet și să luptăm cu cea mai cumplită energie, pentru a ne câștiga drepturile pe deplin meritate în această țară.

Mă întreb oare? Toți oierii români au înțeles acest mare adevăr al Uniunii? Răspund, cu mai mare siguranță, da!

Rezultatele obținute până acum mă îndreptățesc să afirm aceasta. Cine eram oare noi acum vre-o trei ani? O biată clasă socială ce ne duceam cu tot gloriosul nostru trecut — nevoile și amărăciunile de azi, pe mâine prădați fiind de toți speculanții. Ce suntem azi?

Suntem și — *ii rugăm și pe coadele de topor ce trăesc în mijlocul oierilor* — să audă, o clasă socială ce știm, ce vrem, ce am arătat lumii forța și dreptatea noastră.

Azi în Ministererele României Mari jocul de oaie nu mai miroase, căci cei ce-l poartă au dovedit că sângele din vinele lor este acela care a cimentat aceste pietrii și palate și mai ales este sângele curat al neamului românesc.

Se cuvine azi „când rodul muncii Uniunii și conducătorilor ei a început să se vadă, să ne oprim și să aducem laude și cinstire oierilor români care au știut — deși târziu — să dea dovadă, — în ciuda tuturor nedreptăților la care a fost supuși — că sunt o clasă socială pe care țara se poate sprijini.

„Oierii români înțelegând și sprijinind pe harnicii lor conducători, au înțeles pasul vremii și al existenței lor“.

Glasurile rele — ce și azi mai sbiară în pustiu, vor amuți cât de curând — căci e lesne să se știe — că aceste glasuri nu sunt îndreptate de oamenii cinstiți și harnici, ci de toată fosta protipendadă (domnie, elită) a satelor învechită în rele. Vă avertizăm dela înălțimea acestei tribune, pe toți cei care vă credeți vizați; să stați mai bine în unghiul vostru de întuneric, căci steaua voastră frumoasă menire a avut, dar ați pogorit-o

în mocirla propriei voastre vieți, prin necinștea și păcătoșenia de care ați dat dovadă. Dacă totuși veți mai scoate capul fiți siguri, că nu veți mai fi tolerați azi, cum ați fost eri.

Oieri din toată țara — mergând în pasul vremii, — urmați drumul croit, căci el e drumul succesului.

Vedeți drept călăuză a voastră U. O., considerați-o ca pe propria voastră casă și sădiți zi de zi, clipă de clipă o nouă cărămidă în temelia ei. Vedeți în Uniune o asociație puternică și românească ce totdeauna va fi de veghe pentru interesele noastre.

Vedeți în Uniune o forță morală de care se vor sparge toate valurile vrășmașe.

Vedeți în Uniune puterea de inițiativă, pentru înfăptuirile practice ce nu vor întârzia a se face.

București, Mai 1937.

ION L. APOSTOLOIU.

Curaj oieri!

I

*Dragi oieri, români de viță și oieri de meserie,
Voi, cari știți lupta cu gerul, vânt turbat cu vijelie;
Voi toți știți străbate drumuri strâmte, rele, depărtate
Voi purtați a voastre turme zi și'n miez adânc de noapte
Peste câmpuri aurite, prin dumbrăvi răcoritoare,
Peste vârfuri stăpânite doar de-a vântului suflare.*

*O, cum bate'n mine dorul
În amurgul serii line,
Când văd frații cu cioporul
Împrejur pe lângă mine!*

*Plin de dor și de iubire scriu sub bolta cea cerească
C'a'nceput mereu să cadă brânșa noastră oierească:
Ba de una, ba de alta, ba de câte rele'n lume
Turma'n loc să se'nmulțască ușurel se tot răpune.
Iarna'n viscole cumplite, vai, sărmane! oife*

Cu ciobanii lângă ele tot înfrunt' la suferințe
 Toată iarna mâna'n pungă pân'la cot după parale;
 Pân' s'ajungă'n primăvară toate pungile sunt goale.
 Crivățul de miază noapte, mâncel corbii pe'nserate,
 Ne-a mâncat din pungă banii și din turmă jumătate.
 Primăvara când să zică toți oierii „Doamne-ajută”!
 Dau din colț în colț de țară, pela bănci de se'nprumută.
 Lasă băncile sărace debănet și hai la turmă,
 Că mai e un colț de iarnă și scăpăm de ia la urmă.
 O, sărmanelor oițe!

Cu ciobanii lângă-areapă, înfrunțați la suferințe.

II

Primăvara, sus pe dealul cel mai 'nalt oițe pasc
 Iarbă verde, iarbă moale și la miei încep să nasc.
 Bland oierul le privește, însă inima-i cu jale;
 Binișor își ține firea c'a rămas fără parale,
 Ba aproape fără turmă era gata ca să fie,
 Când pierdu atâtea vite într'a ierni grea mânia.
 Sus ridică a sa frunte cu-asa chică mândră, neagră
 Și uitând trecutul aprig ocrotește turma-i dragă!

Primăvara în luna Mai
 Crește iarba sus pe plai;
 Iară munții dragii mei
 Se desbracă 'ncet și ei
 De-al zăpezii alb covor
 Îmbrăcând altul cu dor.
 Pasc oițe-atunci pe ei
 Iarbă verde, ghiociei
 Și oierul mult voios
 Calcă muntele frumos.

În aceste frumuseți toți oierii se adună,
 Calcă'ncet pe iarba verde, ușurel pe lângă stână.
 Dela turma lor cea dragă tund lâna cea de mătăasă,
 Iar nevasta gospodină frumușel îmbracă casa.
 Vinde lâna, brânza, mielul, ca să pună'n punga goală
 Tot ce'ntimpul iernei lungi crivățul i-a dat afară.
 Pun oierii, pun parale ca să poată'mplini golul,
 Căci nevoile din iarnă le-au micit puțin cioporul.
 Către cer îndreaptă fruntea și se roagă: Doamne-ajută!

Și'n nevoi și suferințe Tu putere dă-ne multă!,
 C'asa-i scrisă soarte-i noastre cea de brânza oierească
 Să purtăm la suferințe pe sub bolta cea cerească.

III

Pașteți voi oițe bele
 Iarbă verde floricele,
 Sus pe vârful plin de boare
 Și pe vale pe izsoare.
 Cine poartă la nevoi
 În cojoace lângă oi
 Pe sub norii plini de ploi?
 Sunt oieri și ciobănași,
 Ai României buni ostași;
 Toți ai țării băștinași.

Dela oi se'mbracă țara, dela oi venituri are
 De prin locuri ce cu plugul nu se pot face ogoare,
 De prin locuri cu prăpăstii, prin păduri pe unde sapa nu pătrunde
 Și nici vorbă ca să poți trage cu grapa.
 Acolo al nostru este primăvara, vara, plugul;
 Acolo ne este grâul, orz, ovăzul și porumbul.
 Acolo ne este plugul, ce ne ară toată vara,
 Iar din holdele-i bogate el ne'mbogățește țara.
 O! ce pagină frumoasă este'n Cartea României
 Scrisă'n litere de aur până'n veacul veciniciei.

Țară mândră!

Sub seninul tău de soare lucitor
 Te rugăm să ai de grije, că mai ai un mic odor
 Ce răzleț trăiește'n codrii și prin munți castei de piatră;
 Iar la glasu-ți de chemare ei sunt ceice vin îndată
 Brațe tari, ageră minte spre drapel ți-aduc cu fală
 Și doresc să-ți schimbi Coroana din regală'n imperială.

Vaideeni—Vâlcea

D. V. TĂRTĂREANU.

Credința ca factor de progres.

Voința de a trăi cu orice preț își are izvorul de viață în *credință*, care răscolește puterile lăuntrice ale omului, însuflețește și le fortifică așa cum nu este în stare să facă nici o altă intervenție pe care noi am încerca-o în acest scop.

Credința vie, credința sănătoasă din trup și suflet sănătos, este o forță făcătoare de minuni și o armă hotărâtoare în lupta vieții, în lupta cuceririlor pentru mai bine pentru progres.

Puterea credinții cade-se să fie întrebuințată numai în scopul progresului omului, adică de a provoca, produce și de a realiza armonia și frumuseța spirituală a ființei omenesti.

Fiind prin natura sa un sentiment de trezire, de incredere, și de mișcare, credința, prin puterea ei miraculoasă și superioară, îndeamnă pe om să muncească cu stăruință și răbdare și îl face să reacționeze în fața neputinții aparente a momentului și să disprețuiască în mod voit resemnarea. Acțiunea sa puternică, acțiunea sa de prefacere și de însuflețire, face din credință un factor de progres individual și un important factor de progres social, colectiv. Societatea este un produs al credinții și trăiește prin ea. Făcând această afirmare, suntem departe de orice inchipuire, fiindcă în mod netăgăduit, nu există un factor sau un element de viață socială mai hotărâtor și mai important decât voința. Trăgând concluzia logică, putem spune, că o societate care nu crede, dispare. Societatea crede prin indivizii săi, cari o compun.

Dacă aceștia, oricare ar fi numărul lor, sunt necredincioși, societatea suferă, și suferă prin ei. Nereușita acțiunilor societății se datorește lipsei de credință a membrilor ei.

A crede, a crede cu tărie în ceva și în cineva, este un lucru mare, de care adevăr nu ne dăm seama totdeauna și mai ales, nu ne dăm seama tocmai când

trebuie. Credința e o minune de viață creatoare căreia îi adaogă o altă viață mai puternică și mai frumoasă; o viață eroică, de construcție și de succese.

Viața fără credință este o sinucidere ascunsă și inciată, dar sigură. Este în cel mai bun caz un lucru fatal, displăcut și dăunător progresului ființei.

Titerlești, la 8 Noembrie 1936.

N. CIORAN.

LACRIMI...

I.

*In câmp mare veselie,
Că azi dulcea primăvară
Ne-a trimis scumpă solie
Că se'ntoarce iar în țară.*

II.

*Viorele, lacrimioare,
Ghiocelul înflorit
Imbrăcate n sărbătoare
Înainte i-au ieșit.*

III.

*Ies și fluturi și albine
Și-s în toiul veseliei...
.....
Voi când vă veți mai întoarce
Dragi ani ai copilăriei?...*

MARIA MUNTEAN.

Vere Gheorghe,

În răvașul pe luna trecută m'am ocupat cu lămurirea sensului psihologic și creștin al noțiunii de libertate. Printre altele, spuneam că libertatea privită în lumina realității interioare, presupune o disciplină a stărilor de spirit, o înfrânare a instinctelor negative. Numai subjugând simțurile vom libera spiritul și vom isbuti să ne urcăm nestingheriți pe culmile aspirațiilor creatoare. Necesitatea disciplinei pentru libertate este evidentă; fără disciplină, omul devine robul propriilor sale capricii.

Libertatea și disciplina s'au împăcat într'o sferă mai înaltă, spune filozoful Förster.

Cu privire la sensul acesta de înțelegere al libertății așa avea de adăugat încă o mulțime de alte amănunte. Socotesc însă că nu-i locul să mă întind prea mult la vorbă, așa că-mi propun să trec mai departe și să-ți deslușesc sensul îndeobște cunoscut al libertății și anume îți voi scrie câteva rânduri despre libertatea de manifestare a individului în societate sau, în alți termeni, despre libertatea individuală.

Dintru început, socot de trebuință să facem o remarcă: libertatea individuală nu poate dăinui fără o libertate lăuntrică desăvârșită a fiecărui individ în parte. Și adevărul acesta nu îngăduie desmintire.

O întâmplare petrecută în chiar țara noastră te va lămuri mai bine.

Pe vremea când țiganii erau încă robi pe moșile boerești, poetul nostru Vasile Alexandri, a găsit cu cale să curme această stare de robie, liberându-și toți țiganii de pe moșia părintească.

Intr'o scrisoare către prietenul său Ion Ghica, marele poet scria despre acest eveniment:

„Frumoasă zi a fost aceia când, din balconul casei dela Mircești, am declarat țiganilor adunați, că sunt liberi! Că nu li se vor mai lua copii pentru a fi crescuți și deprinși ca servitori în casa boerească, și că

pot să meargă unde le place, fără împiedecare din partea nimănuî”.

„Surprinderea lor s'a manifestat printr'o exclamare sălbatecă și bucuria lor prin o mie de sărituri deșanțate ca oameni mușcați de tarantelă. Vre-o trei bătrâni însă au început a plânge și a-mi zice:

„Stăpâne, stăpâne, ce ți-am greșit, ca să ne urgi-sești astfel, păcătoșii de noi!... ne faci slobozi?... Cine o să ne poarte de grije de azi înainte?... Cine o să ne hrănească, cine să ne îmbrace, cine să ne cunune, cine să ne îngroape?... Stăpâne, nu te îndura de noi și nu ne desparte de mila Măriei tale!...”

„Vorbe deșarte pentru mulțimea ce intrase în paradoxul beției!... Toți părăsindu-și bordele, plecară, a doua zi cu tot avutul lor, ca să meargă... Unde?... Nu o știau nici ei, dar se porniră ca să calce peste orizon și să afirme dreptul lor de oameni liberi... Laia se opri la cea dintâiu crâsmă, pentru ca să cinstească în sănătatea cuconășului, apoi se opri la a treia pentru ca să boteze cu vin *libertușca*; apoi la a patra, pentru ca să guste dacă rachiul *liber* e mai bun decât celalt, etc. etc.; și astfel au dus-o într'una până ce, bându-și până și căciulile și apucându-se de furturi, au ajuns în închisorile dela Roman, dela Piatra și dela Bacău.

Peste șase luni s'au întors cu toții la Mircești, goi, bolnavi, morți de foame, înghețați de ger și au căzut în genunchi, cu rugămintea că să-i primească iar robii *ca în vremurile cele bune*, după cum spuneau ei...”

Iată, vere Gheorghe, un fapt mărunț care spune multe.

În tot cazul, ceiace se cade să reținem este ca temelia libertății de manifestare a indivizilor într'un stat, trebuie să fie clădită pe stânca unei desăvârșite libertăți morale și creștine.

Soarta libertăților dobândite prin revoluția franceză dela 1789, ne poate servi drept pildă.

Dar despre toate acestea voi reveni în răvașul viitor.

Până atunci îți zic: să auzim de bine. V. G. C.

Doină, doină...

I. Dorul.

Doina este cea mai splendidă și totodată cea mai caracteristică expresie a sufletului românesc. E ruptă din inima noastră și de aceea nicăiri nu ne găsim mai bine ca în cuprinsul ei.

Doina e un fel de zid al Ierusalimului, nematerial, ferecat în note pline de sbucium și în fața căruia poporul nostru și-a găsit deplină alinare.

Poate pentru că prea amărâtă a fost pânea Românului, prea multă sâlnicie a îndurat neamul acesta de opincari și prea puține inimi deschise la năcazuri a găsit în cei care l-au oropsit și l-au biciuit. Poate pentru toate acestea, doina e atât de a noastră, atât de românească.

În ea ne-am turnat sufletul, întreg, limpede ca un strop de lacrimă. De aceea doina e curată ca o spovedanie. Notele ei aci monotone, aci viforoase, aduc a rugăciune, a rugăciune tristă și furtunoasă, răscolită din afunduri de suflet.

Ei i-a adus opincarul nostru, jertfă: dorul și năcazul, dragostea și urâtul.

Privită în întregime ea, doina ne apare deci, ca expresie intim românească, ca element caracteristic obștei noastre.

Totuși, cum spuneam altădată într'un articol tot din „Stâna“, apropiindu-te de ea distingi nuanțe care variază dela regiune la regiune, dela munte la șes, dela o ocupație la altă ocupație.

Astfel, în doina câmpeanului cu cer uniform, cu lumină egal revărsată, sentimentele sunt rediate domol, fără zigzaguri.

Omul de șes, trăitor în același mediu puțin schimbat, cu viața lui sedentară legată de plug și de brazdă, nu poate cunoaște sau, mai bine zis, nu i-se dă ocazia unei descătușeri totale a sentimentelor sale, ca o ava-

lanșe de munte; pe când omul de munte, păstorul în special, liber trăitor printre elementele naturii, martor trecătoarelor frumuseți ce-i îmboldesc inima, veșnic călător și prin urmare totdeauna în cumpăna depărtării de cei, cari îi sunt dragi, a gustat din plin din sbuciumul curgerii prăpăstioase a sufletului, pe care și-l-a revărsat spre ușurare în cântecul său, în *doină*.

Astfel, *doina* ciobanului apare ca un plai de munte: aci cu suișuri ce-ți opresc răsuflarea, aci cu virogi umede și triste, aci cu creste din vârful cărora îți vine să deslănțuești chiote.

Mai ales sentimentul de dor, această stare sufletească, care nu se poate prinde în chinga unei definiții, oricât ar încerca cineva s'o facă, e întâlnit prea adeseori în cântecul nostru, al muntenilor, și e redat cu gingășia și măestria icoanelor săpate în lemn.

*Frunză verde lemn Domnesc
Mult to' stau și mă gânesc
De dor cum să mai trăesc.*

E dorul care roade sufletul asemenea flăcării ce topește ceara. Sau aicea:

*Tu te duci bade sărace
Io cu doru' tău ce-oî face?*

S'ar părea la prima vedere, că dorul din aceste ultime versuri, nu e altceva decât dragostea, căreia feciorul sau fata, din nevoia unei spiritualizări sau, mai bine zis, a unei purificări a acestui sentiment obștesc, i-a găsit un alt termen drept nume.

Vom vedea însă din cele ce urmează, că această primă constatare, e puțin întemeiată.

Astfel versurile:

— *Une te duci dorule?*
— *La voi pușorule?*
— *Da la noi la ce mai vii
C'o venit urātu'ntâi
Și s'o pus la căpătâi!*

Sau :

*Nu da Doamne nimănui
Ca mie și codrului.
Codrului i-ai dat smicele,
Mie mi-ai dat dor și jele;
Codrului i-ai dat stejar
Mie mi-ai dat dor și-amar.*

În care se distinge diferitele nuanțe pe care le ia dorul. De unde în primele citate din acest grup, se realiza un fel de personalizare a dorului, — tovarășă căruia i se destăinuiește dragostea neimplinită, fără a fi el însuși dragoste — în ultimele citate, dorul e pus alături de cele două elemente adeseori întâlnite în cântecul Românului, jalea și amarul, fără a fi prin aceasta jale și amar.

Dorul e din toate câte ceva și totuși e independent. Are ceva și din dragostea neimplinită și din jalea bătăturii părăsite și din amarul unei vieți necăjite.

El însuși, e rotund, e dor, e expresie intim-românească ca și *doina*.

Dorul se naște odată cu depărtarea, odată cu pasul făcut spre zare. Nu poți spune că ți-e dor de ceva ce ai, ce e lângă tine, ce poți atinge. Astfel nu poți spune că ți-e dor de ochii cari se uită la tine; de cetina brațului sub care șezi; de potecul pe care-l calci.

Ți-e dor de ceva ce e departe, dincolo de zare, dincolo de tine. *Ți-e dor numai de ce simți, că e departe.*

Oare nu asta însemnează numele aceluși „deal cu dor”, până unde mergeau poinărițele cu bărbații lor ca să-i petreacă în drumul lor către Țară? Din creasta acestui deal începea să crească depărtarea și se naștea dorul.

Și orice deal, în vârful căreia te oprești pentru a-ți înfunda ochii încă odată în lumina care-ți învăluie satul, muntele, partea de suflet ce-ți rămâne, îl poți numi „cu dor”, căci dela el se'ncepe cumpăna depărtării în care intri.

Cum să nu cunoască ciobanul nostru viforul dorului, când trece peste atâtea dealuri cu dor și peste fiecare, de-atâtea ori!

Cântecul lui, doina lui, fie îngânată în lemnul flueri sau al cavalului, fie deslănțuită în cuvinte muiate în melodie și tristețe, e plină de dor. E plină de acest sentiment pe care nu ni-l pricep străinii și mai ales pe care inimile lor nu pot să-l încapă.

Mag, 16 Decemvrie 1936.

I. MĂNIȚIU.

RĂSAI LUNĂ, RĂSAI SUS.

Răasai lună, răasai sus
Și du-i dorului răspuns,
Că pi icea cum trăesc
Și cu doru ce păfesc.
Ce păfesc și cum mă bat

To' ca un câne turbat,
Mare-i noaptea și nu dorm
To' mă'nvârtiu și mă'ntorn,
Ca peștele'n apă lină
Ca omu'n țară străină.

SĂRACĂ INIMA MEA.

Săracă inima mea
Iară 'ncepi a mă durea.
Nu mă doare de durere
Mă doare de dor și jele;
Nu mă doare de durut
Ci mă doare de dor mult.
Inimă di ce nu mori
De năcaz, de multe ori?

Inimă di ce nu zaci,
De năcazul care-l tragi?
Inimă de putrăgai,
N'am cuțât ca să te tai!
Putrăgai, putrăgăios,
Ce stai badio măntos?
Putrăgai, aprinde-te,
Bădiț desmănie-te!

DU-TE DOR...

Du-te dor în țări puștii
La mine să nu mai vii.

Du-te dor cu ștelele
Nu-mi mai amări zălele!

Din „Grai și Obicei din Poiana-Sibiului“.

I. MĂNIȚIU.

Îndrumări și povețe

Ion Șerb-Muntenușu, Poiana-Sibiului.

Ascultând de cererile mai multor oieri consăteni ai mei și în credința, că cele ce urmează folosesc tuturor oierilor, mă voi sili să arăt cauzele, care provoacă dospirea brânzei telemea.

Dospirile sunt mai multe și motivele felurite.

Se dospește telemeaua, când se dă cheag laptelui prea cald, din cauza, că mănâncă oile prin torini că-priță; când laptele e murdar, adecă mulș în găleți spălate nu bine sau încheșat în vase rău curățite, când tejgheaua, capacele și pânzele în care se lucrează brânza nu sunt spălate și curățite bine și din cauza căldurilor prea mari; dar, se dospește și în timpul răcoros, chiar și iarna când se hrănesc oile cu borhot de sfecle.

Dospirea se poate constata curând dupăce s'a făcut brânza sau cel mai târziu până în timpul când se pune în butoaie.

Pe lângă felurile de dospire mai sus înșirate mai avem și o dospire normală, adecă naturală cum i-am spune, care produce multor lucrători nedumerire știind că toate cauzele de mai sus au fost înlăturate. Această dospire normală se face și când telemeaua a fost lu-crată în cele mai bune condițiuni. Așezată fiind brânza în butoaie și stând astfel ea fermentează; adecă în câteva zile îi vine de scade, își capătă un gust bun și dacă tăiem o bucată, vedem, că are niște găurele rari și rotunde. Acest fel de dospire vine dela sine și precum fermentează vinul și alte produse la fel se în-tâmplă și cu brânza telemea.

Ca brânza să nu se dospească din cauza cheagului, trebuie să întrebuițăm cheag proaspăt și bine îngrijit la loc uscat și dacă e făcut din rânză să fie păstrat în cea mai mare curățenie, bine sărat și pus apoi potrivit în lapte ca să nu se închege mai iute ca într'un ceas.

Este absolută nevoie ca fiecare lucrător sau lucrătoare să aibă un termometru de care să se folosească la încălzitul sau răcirea laptelui, după împrejurări, știut fiind, că laptele din care se face telemeaua trebuie să aibă în timpul verii o căldură de 27—28 grade Celsius. Bine înțeles la munte sau când vara e răcoroasă și toamna când este frig peste tot, laptele trebuie să aibă o căldură de 31—33 grade Celsius.

Pentru a nu se dospî brânza din cauza torinî, căprîței și sfeclelor cel mai bun lucru este să nu se hranească oile cu nutrețurile amintite. De notat este că dacă se face altfel de brânză spre exemplu de burduf, care se lucrează stoarsă de zer, nutrețurile de mai sus n'au efect asupra ei.

Fiind vorba de curățenie se va recunoaște, că în multe părți ea lasă foarte mult de dorit!

Mulți întrebunțează găleți de lemn, pe care le spală de multe ori strungarul. Unii au obiceiul de lasă în găleții câte 1—2 kg. apă, ca să nu se descheie. Le acață cu apa în ele de comarnic, unde stau așa până aproape seara, când se mulg oile. Mulți dintre mulgători nici nu aruncă apa din ele, din ce motive nu știu și mulg peste ea, peste acea apă înecrită și cu miros neplăcut și chiar dacă o aruncă fundul găleții este deja infectat de serbezeală, în care caz oare ce putere mai are acea brânză să nu se dospească, cu atât mai mult când se mulge în 7—8 sau chiar mai multe găleți negrijite.

Eu recomand găleți de tablă sistem „trocăresc” cu apărătoare pentru a nu se stropi mulgătorii pe haine. Sunt igienice și durabile. Se spală ușor și se pot pune oriunde fără apă în ele.

Tejgheaua, capacele, pânzele și vasul de încheșat trebuiesc spalate și opărite cu apă, nu cu zer cum fac unii și în fiecare zi.

Pentruca brânza să nu iese băloasă să se întrebunțeze totdeauna pânze curate și saramura să nu fie făcută cu apă prea rece.

În Dobrogea și pe câmpii, unde vara sunt călduri mari, se va lucra totdeauna în localuri din zid de

piatră, peste al căror acoperiș se vor pune cât mai multe buruieni, ca să nu pătrundă căldura.

Adevărat este, că brânza dospită din cauza căldurii își mai revine când se răcorește.

De încheiere amintesc, că la fabricarea brânzeturilor se cer a fi îndeplinite o mulțime de cerinți, dacă este în intențiunea oierilor să prezinte pe piață brânza care se cere.

Laptele să fie muls curat, cu mâni curate și sănătoase, predat apoi cu cinste și curat acelora, cari sunt chemați a-l transforma în fel și fel de brânzeturi.

Oieritul de azi nu se mai poate și nici nu trebuie să se mulțumească cu ceace se făcea acum zeci și sute de ani.

El cere oierilor pe lângă însușirile specifice lor și multe cunoștințe, căci să se știe oieritul este o vorbă și complicată știință.

Produsele din laptele oilor sunt foarte căutate și bine plătite, dacă sunt pregătite curat și cu gust. Pe bucate rele nu-și aruncă nimeni banii munciiți.

Oierii trebuie să înțeleagă acest adevăr și ca urmare se vor silii a face brânză de calitate, indiferent de cantitate.

Păstorul

— Păstorel cu mică turmă,
Dece plânsu-ți nu se curmă?

— Cum n'ar plânge cel ce-i brav
Și trăește ca un sclav.

Păstorele, îți spun iară:
A ta gintă o să piară,
Dacă voi nu vă uniți
Și organizați să fiți!

Titerlești Mehedinți

— Cât vor fi Carpații munte,
Tot atât și mai de frunte

Vom fi gintă pe pământ,
Căci e scris de Domnul Sfânt.

A Oierilor unire
Îi va duce la mărire...
Ah! și cred în visul meu
Pecum cred în Dumnezeu.

FLORICA N. BRĂTIANU.

Bolile oilor.

În legătură cu unele boli ale oilor descrise în „Calendarul oierilor”, țin să-mi spun și subsemnatul păreriile bazate pe experiența unei vieți întregi.

Căpiala. Noi, oierii credem, că oile capătă această boală trăgând pe nas praful din fecalele cânilor.

La oile cele bune, care n'au mucii se urcă până la creier, unde se așează la stânga, la dreapta sau deasupra creierului, până aproape de ceafă.

La cele mai slabe, se oprește de mucii și nu se mai urcă, ba din contră se scurge jos cu ei.

Am scos beșica, am cusut pielea, care s'a vindecat dar fost-a oaie bolnavă n'a mai trăit decât un an, din cauza, că golul din creier n'a mai crescut. Oaia nu s'a mai învățat, dar a rămas proastă.

Estrioză (Careții). Strănutul oilor. Larvele, care produc această boală sunt ca și carii, cari mănâncă lemn. Această boală o capătă oile în verile secetoase, când păscând trag pe nas praful (colb). Nu ajung până la creier, și prin strănut oile aruncă viermii afară.

Strongiloza. Guși și sop. Gușile se află în plămânilor albe, în vinele groase. Gușile sunt niște fire albe subțiri ca ața în lungime de 5—6—10 cm. Acestea le capătă din apa rea de beut. În bălțile Dunării le capătă și iarna, când plouă pe locul negru, înghețat.

Sapul se află în *mațul orb*. Se ia din apă și anume din apa caldă, stătută. Această boală e cauzată de niște viermi roșii de 2—3—4 cm. lungi.

Gălbănarea. Această boală se cunoaște pe ochi, Oierii le tăiem oilor pielea cafenie, care acoperă ochii și pe care o observăm când îi ținem deschiși. Pisăm rădăcina de ștevie (șteghie) și o dăm cu lapte pe gâtul oilor bolnave.

Microbii gălbănării se găsesc în canalul dintre fiere și burduhan, acela prin care se hrănesc mamiferele înainte de-a da fătul în viu.

NICUNAR.

Pagina „Uniunii Oierilor din întreaga țară“

In Monitorul Oficial Nr. 117 din 24 Mai 1937 a apărut decretul de valorificarea lânei producția 1937.

El este următorul:

MINISTERUL AGRICULTURII ȘI DOMENIILOR

CAROL AL II-lea,

Prin grația lui Dumnezeu și voința națională, Rege al României,

La toți de față și viitori sănătate;

Asupra raportului președintelui Consiliului Nostru de Miniștri și ministru de interne și ai miniștrilor Noștri, secretari de Stat la Departamentul Justiției și ad-interim la Departamentul Agriculturii și Domeniilor și la Departamentul Cooperăției sub Nr. 118.265 din 22 Mai 1937,

Văzând Jurnalul Consiliului Nostru de Miniștri Nr. 1.252 din ședința dela 17 Mai 1937,

In temeiul decretului Nostru Nr. 1.143 din 1935, ratificat prin legea publicată in Monitorul Oficial in Nr. 92 din 17 Aprilie 1935, cât și al art. 14 din legea promulgată prin înaltul decret regal Nr. 1.696, publicat in Monitorul Oficial Nr. 76 din 1 Aprilie 1937,

Am decretat și decretăm:

Art. I. Nimeni nu poate cumpăra lână indigenă cu prețuri mai mici decât cele stabilite prin decretul de față, anume:

Lână merinos, 92 lei pe kg.

Lână spancă, 82 lei pe kgr.

Lână țigae, 75 lei pe kgr.

Lână țigae de Cadrilater, 62 lei pe kgr.

Lână țurcană albă, 45 lei pe kgr.

Lână țurcană neagră, 41 lei pe kgr.

Lână codină, 38 lei pe kgr.

Centrala cooperativă de producțiune, aprovizionare și valorificare agricolă (Cecopava) și Uniunea sindicatelor agricole, prin unitățile cooperative, prin Uniunea oierilor, prin Sindicatele de creșterea oilor și prin Sindicatele agricole, vor putea cumpăra lână la un preț mai mic cu 2 50 pe kgr., decât prețurile de mai sus

Din această diferență de preț, un leu se va vărsa Ministerului Agriculturii și Domeniilor în vederea creării unui fond pentru îmbunătățirea rasei oilor, pentru înființarea și susținerea de școli de ciobani, de stâne model, subvențiuni Sindicatelor de creștere, etc.

Din suma rămasă de 1.50 se va da Cecopavei sau Uniunii sindicatelor agricole un comision de 0.50, iar restul se va distribui organizațiilor prin a căror mijlocire s'a făcut cumpărarea.

Art. II. Cecopava și Uniunea sindicatelor agricole vor cumpăra lăna, prin organele stabilite la Art. I, direct dela producători și în cantitățile rezultate din producția lor proprie.

Art. III. Fabricanții de postavuri, stofe de lână, pături, tricotate etc., își vor procura lăna indigenă cu prețurile minimale fixate mai sus, pe bază de contracte ce vor încheia cu Cecopava sau cu Uniunea sindicatelor agricole, în condițiunile fixate de comisiunea prevăzută la art. 4.

Contractele se vor încheia până la data de 10 Iunie a fiecărui an.

Contractele încheiate, pentru perfectarea lor, vor trebui să aibă aprobarea Ministerului Agriculturii și Domeniilor.

Art. IV. Pentru fixarea condițiunilor contractelor, cât și pentru soluționarea definitivă a diferendelor ce s'ar ivi cu prilejul executării lor, se instituie o comisiune compusă din:

Un delegat al Cecopavei, un delegat al Uniunii oierilor, un delegat al Uniunii sindicatelor agricole, un delegat al fabricelor de postav și un delegat al Ministerului de Agricultură, care va lucra sub președinția ministrului cooperăției.

Art. V. Importul lânii brute de orice calitate, al zdrențelor și al oricăror alte materii prime ce intră în fabricațiunea stofelor, postavurilor, tricotajelor, etc., se face numai cu autorizarea Ministerului de Agricultură și Domenii și numai de către fabricanții de stofe, postavuri etc. din țară, care vor prezenta certificatul Cecopavei sau Uniunii sindicatelor agricole, dovedind că a încheiat cu aceste organizațiuni contracte pentru cumpărarea lânii indigene și a îndeplinit toate obligațiunile rezultând din aceste contracte.

Art. VI. Nu vor fi admiși la licitații și nu vor putea, sub nici o formă, contracta furnituri de stofe, postavuri, pături, tricotate de lână, etc., pentru stat sau pentru instituțiunile puse sub controlul Statului, decât fabricile cari vor face dovada, prin cer-

tificatul eliberat de Ministerul de Agricultură și Domenii, că și-au procurat lână indigenă prin Cecopava sau Uniunea sindicatelor agricole la prețurile minimale fixate conform art. I. al prezentului decret.

Art. VII. Contravenienții la dispozițiunile prezentului decret se vor pedepsi la prima abatere cu amendă dela lei 5.000 până la 100.000, iar în caz de repetare a abaterii, cu o amendă dublă și închisoare dela 1—15 zile. Amenda va avea întotdeauna un caracter penal, ea putând fi transformată în închisoare în caz de insolabilitate a infractorilor.

În cazul când infracțiunea a fost comisă în numele unei societăți de către cel ce sunt însărcinați în virtutea unui titlu oarecare cu direcțiunea, administrația sau reprezentarea acelei societăți, în afară de pedepsele personale ce vor fi aplicate, în conformitate cu dispozițiunile de mai sus, acelor reprezentanți sau însărcinați, societatea va fi și ea condamnată la o amendă civilă dela 3—5 ori cuantumul amenzii aplicate reprezentanților sau însărcinaților acelor societăți.

Art. VIII. Contravențiunile prevăzute în prezentul decret vor fi constatate prin proces-verbal de către membrii parchetelor, poliției, jandarmi și ofițeri de jandarmi rurali, directorii serviciilor agricole județene, inspectorii administrativi ai Ministerelor de Agricultură și Domenii, Finanțe, Industrie și Comerț, de pretori, medici veterinari din Serviciile Statului și funcționarii publici delegați de către Ministerul Agriculturii și Domeniilor. Procesul-verbal va arăta natura și circumstanțele infracțiunii, timpul și locul unde au fost săvârșită, precum și indiciile ce ar veni în greutatea celor presupuși culpabili; în el se va indica judecătoria de ocol respectivă, localitatea unde se află această instanță, ziua și ora la care presupusul culpabil urmează să se prezinte pentru judecată, atrăgându-se atențiunea că o altă citație nu va mai primi dela instanță.

Copie de pe procesul-verbal, certificată de către organul constatator, se va da infractorului sau reprezentantului său; dacă acesta refuză s'o primească sau nu este de față, se va face mențiunea de aceasta în procesul-verbal de constatare. În acest din urmă caz, judecătoria, primind procesul-verbal de contravenție, fixează termen de judecată, trimite imediat citația pentru înfățișare la un termen ce, în nici un caz, nu va fi mai îndepărtat de 15 zile dela data înregistrării lui la instanță.

Procesele-verbale întocmite de către agenții arătați mai sus investesc instanța de judecată și fac deplină dovadă în justiție până la înscrierea în falș, pentru toate constatările ce conțin.

Art. IX. Infracțiunile prevăzute în acest decret se judecă în primă și ultimă instanță de către judecătoria de ocol a locului unde s'a comis infracțiunea, fără drept de opoziție, ci numai cu recurs la tribunalul locului. Termenul de recurs este de 5 zile dela pronunțare, când infractorul a fost prezent, sau 5 zile dela comunicare, când hotărârea s'a dat în lipsă.

Recurentul este obligat ca prin petiția de recurs, sub pedeapsă de nulitate al recursului, să-și aleagă un domiciliu în orașul de reședință al tribunalului respectiv, să arate motivele de recurs, precum și să alăture cererii atât toate actele de care înțelege să se servească în instanță, cât și recipisa de consemnarea sumei la care a fost condamnat.

Judecata va avea loc întotdeauna de urgență și cu precădere.

Comunicarea sau citarea, când va avea loc, se va face pe calea administrativă la domiciliul contravenientului, dacă are un domiciliu real sau ales cunoscut, în caz contrar prin publicarea extractului cărții de judecată sau a citației în Monitorul Oficial.

Art. X. Agentul care a dresat procesul-verbal este dator să-l înainteze în termen de 48 ore judecătoriei competente, care va judeca pricina la data fixată prin însăși procesul-verbal constatator al infracțiunii sau va fixa termen de judecată în cazul arătat în alin. 2 de sub art. IV.

În caz de cerere a părții, fie pentru lipsă de apărare, fie pentru orice motiv, judecata nu poate acorda decât un singur termen, care nu poate fi mai îndepărtat de 10 zile dela acordarea lui.

Art. XI. Recursul contra cărții de judecată se depune la grefa judecătoriei.

În termen de 3 zile dela înregistrarea recursului, judecătoria este obligată să-l înainteze tribunlului local, care va fixa termen de judecată pentru cel mai târziu 15 zile dela primirea lui la tribunal. Emiterea citației și înmânarea ei se va face în modul arătat la art. IV și V. alineatul ultim.

Agenții administrativi, în toate cazurile, vor face înmânarea citațiilor sau a comunicărilor de îndată ce le-au primit și vor înainta dovada în 24 ore dela înregistrarea citației sau a comunicării. În cazul când survine achitarea după casare, recipisa de

consemnare se va restitui depunătorului de către judecătoria cu viza necesară pentru restituirea sumei depusă la facerea recursului.

Ministerul de Agricultură și Domenii poate figura prin reprezentanții săi în ambele instanțe pentru a susține contravențiunea, de asemeni este în drept a face recurs în contra cărții de judecată în termen de 5 zile dela comunicarea hotărârii judecătoriai.

Judecătoriile de ocol vor comunica Ministerului de Domenii, prin tablou lunar, soluțiunea dată contravențiunilor la acest decret.

Art. XII. Instanțele judecătorești vor putea anula procesele-verbale pentru vicii de formă.

Art. XIII. Amenzile prevăzute în prezentul decret se încasează conform legii de urmărire și percepere a veniturilor publice, ele vor forma un fond special care va fi pus la dispoziția Ministerului Agriculturii și Domeniilor pentru a servi la îmbunătățirea rasei oilor.

Art. XIV. Președintele Consiliului Nostru de Miniștri și ministru de interne și miniștrii Noștri, secretar de Stat la Departamentul Justiției și ad-interim la Agricultură și Domenii și la Departamentul Cooperăției, sunt însărcinați cu executarea dispozițiilor din prezentul decret.

Dat în București, la 22 Mai 1937.

CAROL

Președintele Consiliului de Miniștri
și ministru de interne

Gh. Tătărescu.

Ministrul cooperației

M. Negură.

Ministrul justiției și ad-interim la
Departamentul Agriculturii și Domeniilor

V. P. Sasu.

Ministrul finanțelor

M. Cancicov.

Ministrul industriei și comerțului ad-interim

R. Franasovici.

Nr. 2.311.

Jurnal al Consiliului de Miniștri

Consiliul de Miniștri, în ședința sa dela 17 Mai 1937,

Luând în deliberare referatul d-lui ministru al agriculturii și domeniilor Nr. 115.094 din 17 Mai 1937;

Având în vedere art. 7 din decretul regal Nr. 1.143 din 1935, ratificat prin legea publicată în Monitorul Oficial Nr. 92 din 18 Aprilie 1935, cât și art. 14 din legea promulgată cu decretul regal Nr. 1.696, publicat în Monitorul Oficial Nr. 76 din 1 Aprilie 1937,

Decide:

Art. I. Aprobă proiectul de decret prin care se stabilesc atât prețurile minimale de vânzare ale lânii indigene, cât și sancțiunile ce se vor aplica în contra celor ce nu vor respecta dispozițiunile cuprinse în el, autorizând pe d-l ministru al agriculturii și domeniilor de a-l supune Inaltei semnături a Majestății Sale Regelui.

Art. II. D-l ministru al agriculturii și domeniilor este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a dispozițiunilor de față.

Gh. Tătărescu, V. P. Sasu, M. Negură, Dr. I. Costinescu, V. Iamandi, R. Franasovici, Mircea Cancicov, I. Nistor.

Nr. 1.252.

În legătură cu decretul de mai sus, de care am luat cunoștință la încheierea revistei, ținem să facem în numele „Uniunii oierilor din întreaga țară” următoarele constatări sumare, rezervându-ne dreptul ca în numărul viitor al revistei să revenim și să desbatem pe larg întreaga problemă, astfel cum ea a fost pusă de Uniune și cum rezultă din decret, începând dela 17 Martie 1937, când a fost prezentat memoriul Uniunii d-lui ministru al cooperației Mihail Negură, și să dăm îndrumările ce credem de lipsă pentru orientarea oierilor noștri.

Constatări:

1. S'a întocmit întâi un decret de valorificare de către Ministerul Cooperației, care a fost desmințit și care era altul decât cel prezent întocmit de d-l ministru al agriculturii și domeniilor.

2. Nu s'au fixat chiar prețurile cerute de Uniune.

Tabloul de mai jos va lămurii complet pe toți oierii:

Sociul lânii	Prețurile fixate pe kg. în anul 1936	Prețurile pe kg. cerute de Uniunea oierilor pt. producția 1937	Prețurile fixate de kg. prin decret	Cu cât s'a fixat mai puțin	Cu cât s'au urcat prețurile față de anul trecut 1936
	Lei	Lei	Lei	Lei	Lei
Merinos	66	95	90	5	24
Spancă	60	87	82	5	22
Țigaie	55	80	75	5	20
Țigaie de Cadrilater .	45	62	62	—	17
Țurcană albă	33	55	45	10	12
Țurcană neagră . . .	30	51	41	10	11

„Uniunea oierilor din întreaga țară” a mai cerut ca să nu se mai aleagă codină, pentru a nu mai fi șicanați oierii cu ea.

Prin decret s'a fixat pentru codină lei 38 de kgr.

3. Cererea „Uniunii oierilor din întreaga țară”, ca asociație profesională curat românească și cu program de activitate oierească bine stabilit, *de a fi încredințată singură cu valorificarea lânii* — cum just este — *n'a fost luată în seamă.*

4. Față de anul trecut au fost urcate prețurile minimale *cam cu o treime* la toate soiurile.

5. Prețurile fixate nu sunt în raport cu cele ale ștofelor, postavurilor și altor fabricate de lână, nici cu cheltuielile de producție, precum nici cu suferințele ce îndură oierii și cu tot felul de greutate și lipsuri cu cari luptă, *sunt însă totuși aproape satisfăcătoare.*

6. Lupta „Uniunii oierilor din întreaga țară” n'a fost zadarnică, ea a dat și roade frumoase: Pentru prima dată se amintește în mod oficial de „Uniunea oierilor”, care are un reprezentant în comisia instituită prin art. IV. al decretului; s'au urcat prețurile și dacă oierii se vor strânge tot mai solidari în jurul ei și alte multe probleme oierești cari așteaptă să fie rezolvate, înscrise fiind în programul Uniunii, vor fi favorabil soluționate, căci oierii sunt *o mare forță* de care trebuie să dea dovadă în orice împrejurări.

Risipiți ne pierdem, uniți stâncă trăim!

Indrumări:

1. Se va ținea seamă, că prețurile fixate prin decret sunt *minimale*; prin cecece se înțelege, că sub aceste prețuri nimeni nu poate cumpăra nici un fel de lână.

Cu prețuri mai mari poate cumpăra și vinde oricine.

2. Oierii nu sunt obligați a-și vinde lâna cu prețurile fixate, cecece însemnează, că dacă nici unul nu și-ar vinde-o, de bună seamă prețurile s'ar urca, căci cum am mai spus: fabricanții nu vor opri mașinile, nici vor da drumul lucrătorilor.

3. Lâna țigaie, șpancă și merinos se va vinde toată — credem — fabricanților din țară, care au nevoie de aceste soiuri de lână.

O însemnată cantitate din lâna țurcană neputând fi întrebuințată în țară — cum susțin fabricanții — va trebui să fie exportată.

4. După ce se va ținea ședința comisiunii pentru fixarea condițiilor contractelor — care nu mai poate întârzia — „Uniunea oierilor din întreaga țară” va organiza cumpărarea, pentru fabricile din țară, a lânii țigaie, spancă, merinos și cantitatea de lână țurcană de care au nevoie o parte din fabrici.

Oierii să fie răbdători și să nu-și angajeze lăna sub nici un motiv altora, ci numai delegaților „Uniunii oierilor din întreaga țară” cari vor fi provăzuți cu legitimații date și semnate de Uniune și cari vor lucra sub supravegherea Uniunii și după îndrumările date de ea.

Delegații Uniunii vor cerceta pe toți oierii, oriunde sunt ei. Pentru orice eventualitate e bine, ca fiecare oier sau târlă să scrie o carte poștală pe Adresa Uniunii în care să arate cantitatea de lână de vânzare, soiul și locul unde se găsește.

Unde sunt reuniuni de oieri aceștia vor întocmi tablou de toți oierii, soiurile de lână și cantitatea.

Nici închipui nu ne putem, că se vor găsi oieri, cari să-și vândă lăna prin oricine altul decât „Uniunea oierilor din întreaga țară”.

Orice abatere este egală cu trădarea!

5. Atragem luarea aminte a oierilor cari au lână țurcană să fie atenți la vânzare și până după ședința comisiunii de care aminteam să stea pe loc.

O spunem aceasta având în vedere faptul, că lăna țurcană se deosebește în oareșicare măsură una de alta și dacă pentru o calitate mai inferioară din acest soi se poate obține lei 45 pe kg., de bună seamă pentru cea mai bună și curată, se vor căpăta prețuri mai urcate în raport cu calitatea, precum și drept este.

Chiar deaceia s'a fixat prețul cel mai mic, avându-se în vedere că acest soi de lână diferă, nu e uniformă, adecă așa cam la fel la fir, cum este spre exemplu lăna țigaie.

Avem credința, cum am mai amintit, că o bună parte din lăna țurcană albă și neagră se va duce la export, ceea ce va avea drept urmare o oareșcare urcare a prețului.

„Uniunea oierilor din întreaga țară” a cerut să i-se dea ei singure dreptul de a face export, în care caz ea va plăti prețurile de export.

6. Cei cărora li-se oferă prețuri peste cele minimale stabilite prin decret, vor chibzui singurii ce au de făcut.

7. „Uniunea oierilor din întreaga țară“ roagă pe toți oierii să-i aducă la cunoștință orice abateri dela decret, pentruca ea să poată lua măsurile cari se impun pentru apărarea oierilor.

8. Ceice au lipsă de lămuriri să se adreseze cu toată încrederea la Uniune, care le stă bucuros la dispoziție.

9. Fiecare oier este rugat să facă cunoscute cele de mai sus tuturor oierilor cu cari se întâlnește, ca fiecare să știe ce are de făcut.

Este aceasta o datorie frățescă!

10. Nici un singur oier să nu se grăbească și să nu-și peardă răbdarea!

„Uniunea oierilor din întreaga țară“ este la datorie și veghează, cum toți oierii pot să constate cu bucurie și mândrie.

Dela felul cum oierii vor înțelege să dea ascultare întocmai celor de mai sus depinde în covârșitoare măsură succesul acțiunii „Uniunii oierilor din întreaga țară“.

Dupăcum s'a scris în numărul pe Aprilie al revistei „Uniunea oierilor din întreaga țară“ a înaintat guvernului și dlor miniștri de interne, agricultură și domenii câte un memoriu, cuprinzând dezideratele oierilor în legătură cu problema pășunilor, care formează prima condiție de viață a oieritului românesc.

Ca răspuns la acea adresă Uniunea a primit din partea ministerului de interne, direcțiunea pășunilor următoarea adresă:

Domnului

Președinte al „Uniunii oierilor din întreaga țară“

Poiana-Sibiului

Jud. Sibiu

Urmare memoriului Dvs. înregistrat la No. 4093/937, avem onoare a vă face cunoscut că, s'a intervenit pe lângă prefecturile de județ, Ministerele Agriculturii și Lucrărilor Publice, în privința cererei Dvs. pentru autorizarea pășunatului oilor în islazurile comunale disponibile, după satisfacerea necesităților locale de pășunat, în golurile și tăieturilor de munte, iar toamna, iarna și primăvara și în pădurile propriu zise, în bălțile și rezervele Statului, cât și zonele drumurilor și șoselelor.

Ministru: Bărcă

Director: Ionescu-Dârz

„Nedeia“ din „Poiana Muierii“.

Din vechi timpuri oierii din munții, cari formează masivul „Parângului“, cei din munții Lotrului și Latoriței se întâlnesc în ziua de 24 Iunie a fiecărui an (la Sânzuiene) la „Nedeia“ din muntele „Poiana Muierii“.

Se revăd după trei anotimpuri în această zi de sărbătoare, de prea frumoasă și cinstită petrecere oieri și oierițe din județele: Sibiu, Alba, Hunedoara, Gorj și Vâlcea.

Aerul ozonat, adierea vântului, mirosul plăcut de iarbă murmurul izvoarelor, cântecul de fluier; vârfurile munților cari de multe ori se pierd în nori, văile, stâncile, șurbanele, jipul, bradul, fiecare în parte și toate la un loc întăresc puterea de viață, măresc dorul de libertate, *farmecă*.

Sănătatea, vioiciunea, curățenia trupească și sufletească a oierilor, întăresc nădejdea într'un viitor al românilor mai fericit.

La „Nedeia“ dela 24 Iunie curent va lua parte și președintele Uniunii, ca să întâlnească acolo într'o adevărată frățietate oierească pe toți oierii din munții amintiți.

Ziua de 24 Iunie, *sărbătoarea revederii*, este o zi de învierea multor amintiri, o zi de petrecere frumoasă și *demnă de numele oierilor*.

— — —

Oi merinos de vânzare.

Se vând prin dl A. Beierleiu din com. Tanț, jud. Arad 300 bucăți oi și berbeci de rasa merinos și vârstă diferită.

— — —

50 berbeci țigăi de prăsilă pentru export.

Se caută pentru export 50 berbeci de rasa țigaie, tineri, buni de prăsilă.

A se adresa la Uniune arătând prețul și locul de unde se pot ridica.

— — —

Import de berbecuți din Persia.

În vederea unui eventual import de berbecuți de rasa Karakul din Persia, oierii, cari doresc să cumpere sunt stăruitor rugați să se adreseze cu întoarcerea poștei la Uniune.

Prețul unui berbecuț din primăvara aceasta este de Lei 15.000.

— — —

Casieria „Uniunii oierilor din întreaga țară” confirmă primirea următoarei sume:

Dela ministerul cooperăției prin dl Nic. Muntean, Lei 4.695.

— — —

Oieri! Uniți-vă, organizați-vă!

Solidaritatea este puterea cea mare, care asigură hotărât izbânda acțiunilor de interes general.

— — —

Al 3-lea congres al oierilor se va ținea în orașul Câmpulung-Muscel, la 21 Noiembrie 1937.

— — —

Statutul-tip pentru reuniuni oierești și cel al Uniunii sunt tipărite în broșura „Noui zări pentru oieri și oierit”, scrisă de N. Muntean, președintele Uniunii.

— — —

Reuniunile și toți cari au sume de plată către Uniune sunt rugați să le achite.

— — —

Este o mândrie pentru fiecare oier să aibă în
:—:   casă sau să poarte cu el   :—:

„CALENDARUL OIERILOR”

Costă Lei 20.—.

INFORMAȚIUNI

Și-au plătit abonamentul:

Lei 200.

JUD. SIBIU: Com. Poiana Sibiului: Olariu Constantin 1173.
Văd. Rodean Maria 1193.

Lei 100.

JUD. ARAD: Com. Tanț: Beierleiu Anton.
BACĂU: Iancu Iancovici.
JUD. BRAȘOV: Comuna Baciu.
CLUJ: Dr. A. Teodosiu, profesor.
JUD. CONSTANȚA: Com. Valul lui Traian: Reșit Cadâr.
JUD. IALOMIȚA: Com. Armășești: Ing. Albu Virgil.
JUD. SIBIU: Com. Hașag: Ion I. Dordea inv. dir.
Com. Poiana Sibiului: Muntean Stan 379, Oprean Ion 1253,
Oprean Ioan 381, Vonica Ilie 651, Bozdog Nicolae (Iliuț), Oprean
Traian 1013, Muntean Dumitru 837, Fântână Gheorghe 1193.
SIBIU: Ban Ion.
JUD. TECUCI: Com. Grivița: Panainte Gherman.
TIMIȘOARA: Prof. Dr. Vasilie Loichița.
JUD. TIMIȘ-TORONTAL: Com. Ceacova: Cornel Simonovici și Cun Ion.

Lei 60.

JUD. TUTOVA: Com. Brânzești: I. Donca-Samson.

Ziare și reviste primite la redacție.

Arad: „Bravo”.
Brașov: „Ardealul”.
București: „Drumul Nou”, „Revista Laptelui”, „Decalogul”,
„Viitorul agriculturii”.
Buzău: „Idea Națională”.
Constanța: „România dela Mare”.
Cluj: „Ofensiva română”, „Tribuna noastră”.
Grumăzești-Neamț: „Lumina Satului”.
Odorhei: „Glas românesc în regiunea secuizată”.
Satulung-Săcele—Brașov: „Plaiuri Săcelene”.

Sibiu: „Foaia Poporului“, „Curierul“, „Landwirtschaftliche Blätter“.

Târgu-Jiu: „Gorjanul“.

Ziare cari ne sprijinesc: „Universul“ București, „Curentul“ București, „Ardealul“ Brașov, „Ideea Națională“ Buzău, „România dela Mare“ Constanța, „Foaia Poporului“ Sibiu și „Acțiunea“ Sibiu și „Gorjanul“ Tg.-Jiu.

Dela Biblioteca revistei ideei, Strada Popa Soare 69, București IV, am primit la redacție în traducere de P. Mușoiu: „Arta tăcerii“ și „Arta vorbirii“, amândouă broșurile de B. Blancherd. Le recomandăm cetitorilor noștri. Prețul de fiecare Lei 40.

Oieri din toată țara uniți-vă!

Pe români în a lor țară

Neunirea îi omoară!

„Unde-i unul nu-i putere

La nevoi și la durere.

Unde-s doi puterea crește

Și dușmanul nu sporește“.

Plata abonamentului este o obligație de cinste.

Cetiți și răspândiți revista

„STÂNA“

Organ al oierilor din întreaga țară.

Din casa nici unui oier să nu lipsească
organul de luptă oierească „STÂNA“!

